

Lazar Simonović

POVODOM 36. NOVOSADSKOG SALONA

Jer vreme preuzima prostor i sve u njemu zatečeno!
Rihard Wagner, Parsifal

Pošto *Vreme u prostoru*, kao moto i naslovljenost 36. Novosadskog salona, naravno, ne možemo podrazumevati u topometrijsko-hronometarskom smislu recimo, niti da prostor jeste dimenzija pređena u nekom vremenskom trajanju, što bi eventualno bilo dekartovski, odrednicu *vremena u prostoru*, dojavljujemo tek kao izvesnu simetriju *moogućih* kreativno-umetničkih mišljenja, činjenja i oblikovanja.

Ili, jednostavnije, iza „nabačenog“ scijentizma, stoji šire zamišljen priziv da se učestvuje na izložbi uokvirenoj „geometrijom“ vremena i prostora, što u domenu umetničkih zahvatanja i ne može biti drugačije!

Dakle, u tu označenom, našem vremenu, nastajala su i zadesila se bezbrojna kreativna „tela“ od kojih će se po osnovi atribucija i estetskih konvencija između umetnika, selektora i javnosti, samo za neka moći tvrditi da *jesu* umetnička dela.

Tako na primer, prošlogodišnju, gotovo ciničnu apolitičnost i odmaknutost od figurativno prepoznatljivih svetova i predodžbi, proistekle iz opredeljenja da se afirmiše *apstraktno stvaralaštvo*, na 36. izložbi nameravamo da zamenimo liberalnijom koncepcijom „pripuštanja“ šireg opsega i *summe* nastalog u tu-prostoru i sad-sociološkom vremenu!

Odnosno kategoriju VREMENA I PROSTORA u „slučaju“ 36. Novosadskog salona, navodimo kao dvopolni *kvantitet* unutar kojeg su se, pored mnogih drugih monada, formirala i ovde izložena dela.

Enormna produkcija radova izvedenih uglavnom prema tendencijama i manirima post-moderne i nešto poput *nestrpljenja* umetnika da se upravo to izlaže, nametnuli su se kao netolerantni i dokidajući faktor u odnosu na paralelne poetike, emanacije i umetničke stavove. Usmeravanje i redigovanje umetnosti od strane *društvene zbilje*, ili tačnije političkih identiteta, ljudskih sloboda, pseudo nauke, ekologije, globalnih klimatskih promena (!) i sl. plenile su i mobilisale umetnike da u svemu tome učestvuju i stvore nešto kao pretežni obrazac tu i – ovovremenskog vizuelnog stvaralaštva.

Međutim, kako umetnost, po svemu sudeći, *nema* tačku zaustavljanja, već se radi o ciklusima uglavnom progresivnih odvijanja, možemo pretpostaviti da ovde viđeni „kreativni“ uzorci prema shematizmu VREMENA I PROSTORA imaju tendenciju smeranja jedino ka narednom, vertikalnom i još složenijem.